

Sygn. akt I ACa 313/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Bogdan Świerczakowski

Sędzia SA Robert Obrębski

Sędzia SO (del.) Beata Byszewska (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.

przeciwko A. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 lipca 2013 r.

sygn. akt XXVI GC 774/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od A. B. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 313/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 lipca 2012 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 120 610,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Roszczenie wobec pozwanego powód wywodził z art. 299 § 1 k.s.h. argumentując, że pozwany A. B. pełnił w (...) sp. z o.o. funkcję członka zarządu od dnia 24 listopada 2008 roku i był członkiem zarządu tej spółki w chwili powstania zobowiązania.

W dniu 20 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw, w którym wskazał, że zadłużenie nie powstało w okresie pełnienia przez niego funkcji członka zarządu, a zobowiązania z faktur VAT przedstawionych przez powoda powstały w okresie zaprzestania współpracy

między spółkami, zakwestionował istnienie wierzytelności powoda wobec (...) sp. z o. o., podniósł, że majątek (...) sp. z o. o. był wystarczający na pokrycie wierzytelności powoda. W dacie składania wniosku o likwidację spółki w upadłości spółka ta miała uregulowane sprawy pracownicze, nie generowała kosztów, miała należności, a majątek w całości pokrywał istniejące zobowiązania. Pozwany podniósł także, że wniosek o ogłoszenie upadłości złożył we właściwym terminie, a wszystkie zobowiązania można było pokryć z majątku spółki, w konsekwencji egzekucja przeciwko (...) sp. z o. o. nie mogła okazać się bezskuteczna.

Wyrokiem z dnia 05 lipca 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. kwotę 120.610,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11 178,51 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

A. B. w dniu 24 listopada 2008 r. został powołany na stanowisko członka zarządu (...) sp. z o.o. Z aktualnego na dzień 11 marca 2011 r. odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego Rejestru Przedsiębiorców wynikało, że pozwany nadal wpisany jest jako członek zarządu (...) sp. z o.o.

W pierwszej połowie 2009 r. (...) sp. z o.o. posiadała wymagalne zobowiązania pieniężne w tym wobec (...) sp. z o. o., jednocześnie nie miała majątku, w tym środków pieniężnych na ich spłatę. W tym okresie były już prowadzone przeciwko (...) sp. z o. o. przez Komornika Sądowego w L. postępowania egzekucyjne, w tym postępowanie z wniosku (...) sp. z o. o. w sprawie sygn. akt KM 630/09 z ruchomości dłużnika w postaci towarów znajdujących się w siedzibie spółki w J.. W licytacji ruchomości dłużnika, wyznaczonej na grudzień 2009 r. wartość szacunkowa ruchomości została ustalona na kwotę 71.886,11 zł. W. H. w pismach z dnia 25 listopada 2009 r. wniósł o zwolnienie spod egzekucji prowadzonej przeciwko (...) sp. z o. o., ruchomości i zaniechanie licytacji artykułów motoryzacyjnych zajętych w dniu 27 maja 2009 r., podnosząc, że wskazane ruchomości stanowią jego własność a nie (...) sp. z o. o. Ostatecznie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w Legionowie zawiadomił (...) sp. z o. o. pismem z dnia 22 grudnia 2009 r. o bezskuteczności licytacji z powodu braku kupujących, a ponadto stwierdził, że nie znalazł innego majątku, a egzekucja z rachunków bankowych spółki okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2010 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygnaturze KM 630/09.

Dnia 19 maja 2009 r. A. B., działając jako reprezentant (...) sp. z o.o. złożył do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, który został przekazany - zgodnie z właściwością - do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ. Sąd nie ogłosił upadłości spółki, wniosek został zwrócony z uwagi na braki formalne.

Po złożeniu w maju 2009 r. A. B. zrezygnował z funkcji prezesa zarządu spółki (...). Wobec braku dowodów potwierdzających w jakiej dacie A. B. złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji oraz kiedy oświadczenie to doszło do spółki, Sąd Okręgowy ustalił, że rezygnacja nastąpiła w styczniu 2010 r. Na dzień 1 lutego 2010 r. Adam C. B. nie pełnił już funkcji członka zarządu spółki.

Wobec braku płatności ze strony (...) sp. z o.o. za towar nabyty od (...) sp. z o. o., powód wystąpił przeciwko tej spółce z powództwem o zapłatę kwoty 79 630 zł. Dnia 24 stycznia 2011 roku Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał (...) sp. z o.o., zapłatę na rzecz (...) sp. z o. o. kwoty 79 629,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 4 613 zł tytułem kosztów procesu. Postanowieniem z dnia 30 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Słupsku nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

(...) sp. z o.o. wszczął przeciwko (...) sp. z o.o. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie w sprawie o sygnaturze akt KM 892/11, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2012 r. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Pismem z dnia 14 czerwca 2012 r. powód, powołując się na bezskuteczność egzekucji wobec spółki (...), wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z nakazu zapłaty oraz kosztów postępowania sądowego i kosztów postępowania egzekucyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są: istnienie określonego zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu. Powyższy pogląd jest powszechnie akceptowany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w literaturze przedmiotu (orzec. SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 608/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 67 i z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 933/00, niepubl.).

Sąd Okręgowy podkreślił, że odpowiedzialność członków zarządu jest odpowiedzialnością ustawową i wynika bezpośrednio z art. 299 k.s.h., ale jest to odpowiedzialność subsydiarna, gdyż uzupełnia ona odpowiedzialność spółki w ten sposób, że gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, dopiero wówczas można sięgnąć do majątku członków zarządu. Posiłkowy charakter odpowiedzialności oznacza też, że nie można zaspokoić się z majątku członków zarządu, jeżeli nie wykorzystano drogi sięgnięcia do majątku spółki i egzekucja w rzeczywistości nie była bezskuteczna. Sąd Okręgowy odwołał się w tym zakresie do ugruntowanego stanowiska orzecznictwa i wskazał na orzeczenia- wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 grudnia 2003r., I ACa 681/03, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003r., I CK 160/02 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005r., V CK 129/05.

Na podstawie dokumentów, w szczególności prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 24 stycznia 2011 r. Sąd przyjął, że wierzytelności, które stały się podstawą niniejszego powództwa, powstały wobec (...) sp. z o. o. i stały się wymagalne w okresie kiedy pozwany pełnił funkcję członka zarządu tej spółki. Funkcję tę pełnił od dnia 24 listopada 2008 r., a poszczególne kwoty objęte powyższym nakazem zapłaty w tej dacie istniały, a stawały się wymagalne począwszy od stycznia 2009 r., a całą wierzytelność stała się wymagalna w pierwszej połowie 2009r.

Pozwany twierdził, że zrezygnował z funkcji członka zarządu spółki w maju 2009 r., okoliczności tej jednak, w ocenie Sądu Okręgowego, nie wykazał i nie złożył żadnego dokumentu potwierdzającego jego rezygnację w tej dacie. Dlatego Sąd Okręgowy ustalając okres w jakim pozwany pełnił funkcję członka zarządu (...) sp. z o. o. oparł się na oświadczeniu wspólnika spółki datowanego na 1 lutego 2010 r. i przyjął, że pozwany złożył rezygnację z funkcji i został odwołany w styczniu 2010 r. W sprawie brak było jakichkolwiek dowodów, że Adam C. B. przestał być członkiem zarządu spółki wcześniej, tj. po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w maju 2009 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. określić można jako stan, w którym istnieją niezaspokojone zobowiązania, których nie można wyegzekwować od samej spółki, a ustalenie tej przesłanki może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.06.2003 r. V CKN 416/01, OSNC 2004, Nr 7-8, poz. 129).

Wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (por. wyrok sądu apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt I ACa 1332/11). Bezskuteczność egzekucji przeciwko (...) sp. z o. o. powód wykazał prawomocnym postanowieniem Komornika Sądowego z dnia 23 kwietnia 2012 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Pozwany nie obalił powyższego dowodu, nie wykazał, że istniał

majątek (...) sp. z o. o. wystarczający na zaspokojenie egzekwowanej wierzytelności, tak w 2009 r., jak i po uzyskaniu przez powoda tytułu egzekucyjnego.

Spełnienie powyższych przesłanek stanowiło zatem podstawę określonej w art. 299 § 1 k.s.h. odpowiedzialności pozwanego, jako członka zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., za zobowiązania tej spółki.

Sąd Okręgowy ocenił, że pozwany nie wykazał okoliczności stanowiących podstawę zwolnienia go z powyższej odpowiedzialności, zaś zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h., członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęście postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nieszczęścia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Ciężar dowodu wykazania przesłanek zwalniających z odpowiedzialności spoczywa na członku zarządu spółki.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany powoływał się na okoliczność złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o. o. we właściwym czasie, ale bezspornym w sprawie pozostał fakt, że do ogłoszenia upadłości (...) sp. z o.o. nie doszło, a wniosek złożony w maju 2009 r. nie został rozpoznany nawet merytorycznie, a okoliczność tę przyznał sam pozwany. Z twierdzeń pozwanego wynikało także, że już w dacie objęcia przez niego funkcji członka zarządu (...) sp. z o. o. spółka posiadała niespłacone wymagalne zobowiązania pieniężne wobec więcej niż jednego wierzyciela, natomiast w myśl art. 21 ust. 1 puin., dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. W stosunku do osób prawnych wniosek taki ma obowiązek zgłosić także każdy, kto ma prawo reprezentować osobę prawą sam lub łącznie z innymi osobami (art. 20 ust.2pkt 2 puin), zatem w ocenie Sądu Okręgowego nawet gdyby złożony w maju 2009 r. wniosek skutkował ogłoszeniem upadłości spółki, nie można byłoby przyjąć, że został złożony w terminie właściwym.

W okresie kiedy pozwany zaczął pełnić funkcję członka zarządu (...) sp. z o.o., spółka ta była już niewypłacalna.

Sąd Okręgowy wskazał także, że podnoszony przez pozwanego argument, że podjął starania zmierzające do zmniejszenia istniejących zobowiązań spółki nie miał znaczenia dla przypisania pozwanemu odpowiedzialności z tytułu niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o. o. w terminie z art. 21 puin., a nadto okoliczność ta nie została wykazana.

Pozwany, zatem w ocenie Sądu Okręgowego, nie wykazał okoliczności zwalniających go z odpowiedzialności mającej swe ustawowe źródło w art. 299 k.s.h., a wobec powyższego powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 299 § 1 k.s.h.

Sąd Okręgowy wskazał, że na kwotę zasądzoną wyrokiem składały się należności objęte nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2011 r. w kwocie głównej 79 629,90 zł oraz w kwocie 35 276,27 zł tytułem sumy skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty powyższej za okres od dnia wymagalności, określony zgodnie z nakazem zapłaty, do dnia wniesienia 20 lipca 2012 r. pozwu oraz kwota 4 613 zł stanowiąca koszty postępowania sądowego, w którym wydano nakaz zapłaty. Powód przedstawił wyliczenie odsetek skapitalizowanych, prawidłowość tego wyliczenia nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez pozwanego.

O odsetkach od zasądzzonego roszczenia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zapadło na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego zamianę i oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi zarzuty naruszenia prawa procesowego (w zakresie pierwszego z zarzutów mylnie określonego jako naruszenia prawa materialnego) polegające na pominięciu dowodów z dokumentów, zeznań

świadków, zrezygnowaniu przez Sąd Okręgowy z przesłuchania istotnego świadka, dokonania ustaleń faktycznych sprzecznych z materiałem dowodowym wynikającym z dokumentów i zeznań świadków.

Pozwany powołał się także na nową okoliczność, tj. ustalenie przez pozwanego, że w wydziale komunikacji jest zarejestrowany do dnia dzisiejszego na spółkę samochód T..

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddanie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była nieuzasadniona.

Wprawdzie pozwany wskazał w zasadzie jedynie na naruszenie prawa procesowego, zaś wyartykułowanego zarzutu naruszenia prawa materialnego nie sprecyzował, łącząc wadliwie ten zarzut z pominięciem dowodów, to jednak prawidłowość zastosowania prawa materialnego, Sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu.

Dokonanie wykładni prawa materialnego może być właściwie ocenione jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Powyższe rodzi konieczność rozpoznania w pierwszym rzędzie zarzutów naruszenia prawa procesowego zmierzających zakwestionowania stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 07 marca 1997r. II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112).

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania. Zarzuty apelacji nie podważają skutecznie ustalonych przez Sąd Okręgowy faktów. Również ocena prawna dokonana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa.

Pozwany wskazał na naruszenie prawa procesowego, tj. dokonanie przez Sąd Okręgowy wadliwej oceny dowodów-zeznań świadka B. G., oświadczenia udziałowca o złożonej przez pozwanego rezygnacji, w tym zakresie należy uznać, że pozwany sformułował zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a także zarzut nie podjęcia przez Sąd Okręgowy działań z urzędu w celu ustalenia adresu świadka S. N. i pominięcia tego dowodu, zatem należy przyjąć, że jest to zarzut naruszenia art. 227 k.p.c.

Sąd Apelacyjny aprobuje utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może dojść wówczas, gdy zostanie wykazane uchybienie podstawowym kryteriom oceny, tj. zasadom doświadczenia życiowego i innym źródłom wiedzy, regułom poprawności logicznej, właściwemu kojarzeniu faktów, prawdopodobieństwu przedstawionej wersji (por. m.in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2005 r. III CK 314/05, Lex nr 172176). W związku z tym tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, OSNC 2000/7-8/139). Postawienie skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń, oznaczenia, jakie kryteria oceny sąd naruszył, a nadto wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, Lex nr 52753 czy wyrok z dnia 06 lipca 2005 r. III CK 3/05, Lex nr 180925).

Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na jego własnej ocenie, lecz konieczne jest posłużenie się argumentami wyłącznie jurydycznymi i wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy.

W niniejszej sprawie pozwany przypisuje odmienną wartość dowodową zeznaniom świadka B. G. oraz dokonuje odmiennej ich oceny, wywodząc z tych zeznań inne wnioski niż wywiedzione przez Sąd Okręgowy. Wbrew stanowisku pozwanego ocena Sądu I instancji, że zeznania tego świadka nie są wiarygodne w zakresie dobrej kondycji (...) spółki (...) w maju 2009 roku, jest trafna. Wskazać należy, że zeznania świadka B. G. są nie tylko niewiarygodne,

ale także wewnętrznie sprzeczne, bowiem świadek zeznawał, że od początku 2009 r. spółka miała nie zapłacone zobowiązania, regulowała starsze długi, a z drugiej strony podawał, że miała majątek w maju 2009 r. w wysokości 400-500 tys. złotych. Zeznaniami tym przeczy fakt umorzenia postępowania egzekucyjnego z powodu braku majątku spółki, pomimo, że dnia 27 maja 2009 roku Komornik dokonał zajęcia ruchomości, jak się następnie okazało nie należących do spółki, lecz do innego podmiotu wynajmującego pomieszczenia pod tym samym adresem, a także fakt, że w maju 2009 roku pozwany złożył (ostatecznie nieskuteczny) wniosek o ogłoszenie upadłości, wskazując na złą kondycję finansową spółki. W kontekście tych okoliczności twierdzenia świadka B. G. były gołosłowne.

Prawidłowo także Sąd Okręgowy ocenił oświadczenie udziałowca (...) Spółki z o.o. z dnia 01 lutego 2010 r. Oświadczenie to potwierdza, że pozwany złożył rezygnację z funkcji członka zarządu spółki, ale nie wskazuje w jakiej dacie, zatem trafnie ocenił Sąd I Instancji, że skoro jest ono datowane na 01 lutego 2010 r., to wówczas pozwany złożył rezygnację w taki sposób, że oświadczenie to dotarło do spółki. Nie ma to jednak decydującego znaczenia, bowiem istotne jest nie kwestionowane przez pozwanego ustalenie, że należności powoda powstały i były wymagalne w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu.

Nieuzasadniony jest zarzut związany z nieprzeprowadzeniem dowodu z zeznań świadka S. N., bowiem zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, to strony mają obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Skoro zatem powód wnosil o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka, to powinien wskazać jego prawidłowy adres, skoro tego nie uczynił, a sąd określił termin na przeprowadzenie dowodu w trybie art. 242 k.p.c., za prawidłowe należy uznać pominięcie tego dowodu. Wbrew stanowisku pozwanego zawartego w apelacji, Sąd nie ma obowiązku poszukiwania adresu świadka za stronę, ani też dopuszczania dowodu z urzędu, tym bardziej jeśli zebrany w sprawie materiał dowodowy jest dostateczny dla jej rozstrzygnięcia.

Pozwany w apelacji podniósł także okoliczność, którą określił jako nową, tj. fakt ustalenia, że w wydziale komunikacji nadal figuruje zarejestrowany na spółkę samochód. Nie jest to jednak okoliczność nowa, a jedynie nowo ustalona przez pozwanego, skoro samochód jest zarejestrowany i był, jak twierdzi pozwany także w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji w zarządzie spółki. Nie było zatem przeszkód, aby pozwany mógł tę okoliczność ustalić i podnieść wcześniej oraz ewentualnie zgłosić stosowny dowód. Dodatkowo wskazać należy, że poza samym twierdzeniem w apelacji, pozwany żaden sposób nie wykazał faktu zarejestrowania rzeczzonego samochodu T. na spółkę.

Z tych wszystkich przyczyn zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego są nieuzasadnione.

Pozwany, jak wyżej wskazano, wprawdzie nie sprecyzował zarzutu naruszenia prawa materialnego, niemniej jednak Sąd II instancji dokonując merytorycznej kontroli zaskarżonego orzeczenia, ocenia prawidłowość zastosowania prawa materialnego przez Sąd I instancji.

Wskazać należy, że zastosowanie przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego będących podstawą rozstrzygnięcia nie budzi zastrzeżeń. Sąd Okręgowy szczegółowo rozważył przesłanki odpowiedzialności pozwanego dokonując trafnej wykładni art. 299 k.s.h. Prawidłowo przyjął, że wierzytelność powoda powstała i stała się wymagalna w pierwszej połowie 2009 r., że wówczas pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu spółki (...), co jest bezsporne, gdyż okres ten (tj. od listopada 2008 r. do maja 2009 r.) przyznaje także sam pozwany, a także, że egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, co wynika z postanowienia o umorzeniu postępowania.

Prawidłowa była także ocena, że pozwany nie wykazał przesłanek zwalniających go z odpowiedzialności wskazanych w art. 299 § 2 k.s.h.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zważywszy na fakt, że pozwany uległ w całości w tym postępowaniu powodowi.